

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 178

din 14 iunie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, excepție ridicată de Dumitru Coman în Dosarul nr. 1.363/2000 al Judecătoria Răducăneni, județul Iași.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, precizând că asupra constituționalității dispozițiilor art. 37 și 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, Curtea s-a mai pronunțat, respingând excepțiile.

Se invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 142 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, precum și deciziile Curții Constituționale nr. 20/2001, nr. 29/2001 și nr. 60/2001. Se consideră că în absența unor elemente noi atât argumentele, cât și soluțiile acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA,

examinând actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 1.363/2000, **Judecătoria Răducăneni, județul Iași, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat**, excepție ridicată de Dumitru Coman prin apărător.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate, stabilind obligația unei persoane, sub sancțiunea condamnării penale, de a se supune prelevării de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei, încalcă dreptul la integritate fizică al persoanei, garantat de art. 22 din Constituție. Autorul excepției face referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a stabilit că „nici

o persoană nu poate fi obligată, sub sancțiunea unei pedepse, să producă probe autoincriminatorii“. În opinia autorului excepției dispozițiile art. 37 alin. 3 din Decretul nr. 328/1966, republicat, „incriminează tocmai refuzul de a constitui probe de autoincriminare“.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, față de pericolul pe care îl prezintă pentru siguranța circulației pe drumurile publice, „conducerea unui vehicul de către o persoană care are în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală de 1‰ sau care se află în stare de ebrietate [...], este necesar să fie incriminată și sancționată ca infracțiune“. Pe de altă parte, se arată în aceeași opinie, „dovada unei atare îmbibații alcoolice poate fi stabilită doar printr-un examen de laborator, examen ce impune, în prealabil, prelevarea de probe biologice (de sânge) de la persoana care a condus autovehiculul“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile legale criticate „nu contravin prevederilor art. 22 și 23 din Constituție, deoarece, prin prelevarea probelor biologice pentru stabilirea alcoolemiei, nu se aduce atingere dreptului persoanei privind integritatea fizică și psihică“. Se consideră că „obligația conducătorului auto de a se supune la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei corespunde unei nevoi sociale, privitoare la asigurarea protecției dreptului la o liberă și în siguranță circulație a celorlalți participanți la traficul rutier“. Se mai arată că „dispozițiile criticate sunt de natură să-l protejeze chiar pe conducătorul auto care se sustrage de la recoltarea probelor biologice“. În final se arată că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare nici prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care „nu ocrotesc dreptul unei persoane în detrimentul drepturilor celorlalte persoane“.

Președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cererea formulată de autorul acesteia și din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 37 și 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 37: *„Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care are în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.*

Dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute la alineatul precedent conduce un autovehicul care transportă persoane în comun ori transportă materii ce pot produce pericol public, pedeapsa este închisoare de la 2 la 7 ani.

Sustragerea de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei se pedepsește cu închisoare de la 1 an la 5 ani.“

— Art. 52: *„Îmbibația alcoolică în sânge atrage răspunderea penală a conducătorilor de autovehicule când este de cel puțin 1‰.“*

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia a invocat încălcarea art. 22 din Constituție, care prevede: *„(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*

(2) Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.

(3) Pedeapsa cu moartea este interzisă.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în raport cu prevederile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căroră *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei“*, numai dispozițiile art. 37 alin. 1 și 3, precum și ale art. 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, au legătură cu soluționarea cauzei, deoarece autorul excepției, inculpat într-o cauză penală, a fost trimis în judecată doar pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală (limită prevăzută la art. 52 din același decret) și a infracțiunii de sustragere de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, infracțiuni prevăzute la art. 37 alin. 1 și 3 din decretul menționat, iar nu și pentru infracțiunea prevăzută la art. 37 alin. 2 din același decret. Prin urmare, Curtea urmează să

analizeze criticile de neconstituționalitate privind dispozițiile acestor texte de lege.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 37 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966, republicat, Curtea constată, în temeiul art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, că aceasta este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, deoarece soluționarea cauzei nu depinde de dispozițiile legale arătate. Potrivit aceluiași text, însăși instanța de judecată, constatând inadmisibilitatea excepției referitoare la alin. 2 al art. 37 din Decretul nr. 328/1966, republicat, trebuia să o respingă printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.

Analizând critica de neconstituționalitate privind încălcarea prin art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 328/1966, republicat, a prevederilor art. 22 din Constituție, referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Într-adevăr, prin incriminarea conducerii pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care are în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate nu se încalcă dreptul la viață și nici cel la integritate fizică și psihică ale persoanei, drepturi garantate de textul constituțional invocat, ci, dimpotrivă, legiuitorul a urmărit tocmai garantarea acestora, prin sancționarea penală a acelor conducători auto care, nerespectând dispozițiile legale, pun în pericol propria lor integritate fizică și psihică, precum și viața și sănătatea altor participanți la traficul rutier.

Referitor la criticile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 37 alin. 3 din Decretul nr. 328/1966, republicat, Curtea reține, de asemenea, că acestea nu sunt întemeiate. Astfel autorul excepției susține că incriminarea *„refuzului de a accepta prelevarea de sânge“* constituie *„un abuz săvârșit prin evidentul atentat asupra integrității fizice a persoanei“* și o încălcare a *„dreptului la neautoincriminare“*.

Curtea constată că în realitate conducătorul de autovehicul, suspectat că a condus autovehiculul sub influența băuturilor alcoolice, nu este constrâns fizic sau psihic să se supună recoltării probelor biologice, ci este invitat să se prezinte în acest scop la o instituție de specialitate, îndeplinindu-și astfel o obligație legală.

În ceea ce privește recoltarea probei de sânge Curtea observă că textul art. 37 alin. 3 din Decretul nr. 328/1966, republicat, nu o prevede în mod explicit, ci are în vedere *„probele biologice“* în general. Prin urmare, dacă indiferent din ce motive persoanei în cauză nu i se poate preleva sânge, alcoolemia poate să fie stabilită și pe baza altor probe biologice.

Curtea consideră că recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei nu poate fi considerată ca o supunere la *„tortură“*, *„pedeapsă sau tratament inuman ori degradant“*, interzise atât de art. 22 alin. (2) din Constituție, cât și de art. 1 din Convenția împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau

degradante, convenție ratificată de România prin Legea nr. 19/1990. Din această perspectivă „*recoltarea probelor biologice*“ nu este un „*act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, fizice ori psihice*“, condiție impusă de convenția menționată pentru definirea termenului „*tortură*“. Totodată, în mod evident, recoltarea probelor biologice nu reprezintă o „*pedeapsă sau tratament inuman ori degradant*“, interzise, de asemenea, prin alin. (2) al art. 22 din Constituție.

Curtea mai constată că alin. 3 al art. 37 din Decretul nr. 328/1966, republicat, nu lezează nici libertatea individuală ori siguranța persoanei, garantată de prevederile art. 23 din Constituție, deoarece obligația conducătorului auto de a se prezenta în vederea recoltării probelor biologice decurge din lege, iar nu din dispoziția organului de poliție care aplică legea. Or, îndeplinirea unei obligații legale nu poate fi considerată o încălcare a libertății individuale.

Referitor la „dreptul la neautoincriminare“, invocat de autorul excepției, Curtea constată că în Constituția României nu este prevăzut un asemenea drept fundamental și, prin urmare, nu poate fi invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate. În realitate acesta reprezintă o posibilitate pentru persoana suspectată de săvârșirea unei infracțiuni de a nu recunoaște fapta, drept care, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, invocată de însuși autorul excepției, „nu se extinde la utilizarea datelor ce pot fi obținute de la acuzat, recurgând la puteri coercitive care există independent de voința suspectului, de exemplu, documente ridicate pe baza unui mandat, prelevări de aer expirat, de sânge și de urină, ca și de țesuturi corporale în vederea analizei ADN-ului“ (cazul „*Saunders împotriva Regatului Unit*“, 1966).

În sfârșit, referitor la invocarea neconstituționalității art. 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, Curtea reține că susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate,

deoarece stabilirea la cel puțin 1‰ a îmbibației alcoolice în sânge, care atrage răspunderea penală a conducătorilor de autovehicule, nu contravine în nici un caz dreptului la viață, dreptului la integritate fizică și psihică ale persoanei, garantate prin art. 22 din Constituție, ci, dimpotrivă, are ca finalitate tocmai apărarea acestor valori.

De altfel, dispozițiile art. 37 alin. 3 și ale art. 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională stabilind că aceste dispoziții sunt conforme prevederilor Legii fundamentale. De exemplu, prin Decizia nr. 142 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 3 din Decretul nr. 328/1966, republicat, reținând, în esență, că recoltarea probei de sânge nu este expres prevăzută de lege, ci „*recoltarea probelor biologice*“ și, prin urmare, conținutul infracțiunii se realizează prin refuzul recoltării acestor probe biologice (fie recoltarea de sânge, fie altă probă).

De asemenea, prin Decizia nr. 20 din 18 ianuarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 5 martie 2001, Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile art. 37 și 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, sunt constituționale. O soluție asemănătoare a fost pronunțată de Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 60 din 22 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 30 aprilie 2001, cu referire la dispozițiile art. 37 alin. 3 și art. 52 din același decret.

Întrucât nu au intervenit noi elemente de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât considerentele, cât și soluția pronunțată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966, republicat, excepție ridicată de Dumitru Coman în Dosarul nr. 1.363/2000 al Judecătorei Răducăneni, județul Iași.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 și 3, precum și ale art. 52 din Decretul nr. 328/1966, republicat, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 192

din 19 iunie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4
din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru, aprobată și modificată prin Legea nr. 112/1998**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, aprobată și modificată prin Legea nr. 112/1998, excepție ridicată de Fundația, Editura, Revista „România Mare” și de Corneliu Vadim Tudor în Dosarul nr. 3.150/1999 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal Sorin Roșca Stănescu este reprezentat de avocatul Florica Nițu. Lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul părții prezente consideră că este atributul legiuitorului să stabilească prin lege taxe și impozite și, în mod corespunzător, scutiri de la plata acestora, fără ca prin aceasta să fie lezate prevederile constituționale cuprinse în art. 16 și 54, prevederi care, de altfel, nu sunt concludente în cauză. În final se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, precum și faptul că în speță nu au intervenit elemente noi de natură să o modifice, solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.150/1999, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, aprobată și modificată prin Legea nr. 112/1998.** Excepția a fost ridicată de Fundația, Editura, Revista „România Mare” și de Corneliu Vadim Tudor în cadrul unui litigiu ce are ca obiect daune morale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor

constituționale ale art. 16, care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii, și ale art. 54, privind exercitarea drepturilor și libertăților, prin aceea că „se creează o categorie de persoane privilegiate care pot să introducă acțiuni fără satisfacerea taxei de timbru, precum și o altă categorie care este supusă cu ușurință abuzurilor procesuale ale reclamanților”.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, ținând seama de jurisprudența în materie a Curții Constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Examinând excepția, Curtea reține că în realitate obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. I pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998), aprobată și modificată prin Legea nr. 112/1998 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 9 iunie 1998), dispoziții de care depinde soluționarea cauzei, iar nu cele ale pct. 5 al aceluiași articol.

Textul de lege criticat pentru motiv de neconstituționalitate are următorul cuprins:

— Art. I pct. 4: «4. La articolul 15, după litera f) se introduce litera f¹), cu următorul cuprins:

„f¹) stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputății unei persoane fizice;»“

Anterior sesizării Curții Constituționale, prin art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 23 mai 2000) s-au adus modificări textului de lege suscitată, care are următorul cuprins: «*Litera f¹) a articolului 15 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru se modifică și va avea următorul cuprins:*

„f¹) stabilirea și acordarea de despăgubiri persoanei fizice pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputății, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine.“»

Autorii excepției susțin că aceste dispoziții legale încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 16: „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.“

— Art. 54: „Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.“

Examinând aceste susțineri, Curtea constată că, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000, „*Cel care, considerându-se prejudiciat printr-o atingere adusă onoarei, demnității sau reputății sale, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine, formulează cerere la instanța civilă referitoare la stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daune morale trebuie să depună o cauțiune de 5% din valoarea despăgubirilor solicitate*“.

Curtea Constituțională, prin jurisprudența sa constantă, a statuat că „instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de plata taxei) este o prerogativă exclusivă a legiuitorului. Potrivit art. 138

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. I pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, aprobată și modificată prin Legea nr. 112/1998, excepție ridicată de Fundația, Editura, Revista „România Mare” și de Corneliu Vadim Tudor în Dosarul nr. 3.150/1999 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

alin. (1) din Constituție, «*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*», iar, potrivit art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, «*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice*». Întrucât legiuitorului îi aparține preorgativa de a reglementa în materie de taxe și impozite, acesta are și libertatea de a aprecia asupra unor scutiri de taxe, în condiții pe care le consideră justificate, fără ca prin aceasta să se aducă atingere prevederilor constituționale privitoare la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni“. Așa fiind, nu se poate considera că textul de lege criticat contravine art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Curtea a constatat, de asemenea, „ca fiind neîntemeiat și argumentul potrivit căruia prin textul de lege criticat s-ar institui o discriminare pozitivă în favoarea unui grup restrâns de persoane (demnitarii). Aceasta, deoarece, prin art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 este scutită de plata taxei de timbru orice persoană fizică în cazul formulării de acțiuni și cereri având ca obiect stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputății, vieții intime, familiei sau private, ori dreptului la imagine“.

În acest sens sunt deciziile Curții Constituționale nr. 175 din 26 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2000, precum și nr. 260 din 5 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 24 ianuarie 2001.

Referitor la susținerile autorilor excepției, potrivit cărora dispozițiile legale criticate contravin art. 54 din Constituție, Curtea constată că referirea la aceste prevederi nu este relevantă, textul constituțional neavând legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE privind utilizarea Fondului Național pentru programul SAPARD și constituirea Comitetului de Acreditare Națională SAPARD

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 2 al Secțiunii A din anexa la Acordul multi-anual de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Comunităților Europene, semnat la Bruxelles la 2 februarie 2001, ratificat prin Legea nr. 316/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Fondul Național din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, înființat în baza prevederilor Memorandumului de înțelegere dintre Guvernul României și Comisia Europeană privind înființarea Fondului Național, semnat la Bruxelles la 20 octombrie 1998 și aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.011/1999, utilizat pentru ISPA în conformitate cu prevederile Memorandumului de înțelegere dintre Guvernul României și Comunitatea Europeană privind utilizarea Fondului Național pentru ISPA, semnat la București la 20 octombrie 2000 și aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.328/2000, îndeplinește funcția de trezorerie centrală pentru asistența financiară nerambursabilă SAPARD, având calitatea de Autoritate competentă, și

responsabilitățile ce decurg din aceasta, în conformitate cu prevederile Acordului multianual de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Comunităților Europene, semnat la Bruxelles la 2 februarie 2001 și ratificat prin Legea nr. 316/2001.

Art. 2. — Se constituie Comitetul de Acreditare Națională SAPARD în vederea acreditării naționale a Agenției SAPARD pentru măsurile prevăzute în Planul național pentru agricultură și dezvoltare rurală.

Art. 3. — Responsabilul național cu autorizarea finanțării SAPARD și componența Comitetului de Acreditare Națională SAPARD se numesc prin decizie a primului-ministru.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu
p. Ministrul integrării europene,
Andrei Popescu,
secretar de stat

București, 30 august 2001.
Nr. 859.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ
DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de întocmire a Raportului financiar de către titularii de licențe

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
în temeiul prevederilor art. 5 pct. 1 și 19, ale art. 9 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei — ANRE, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2000, cu modificările ulterioare, ale art. 17 alin. (3) lit. m) și n) din Hotărârea Guvernului nr. 567/1999 privind aprobarea Regulamentului pentru acordarea licențelor și autorizațiilor în sectorul energiei electrice și termice, precum și ale art. 70 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/1998 privind energia electrică și termică, cu modificările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de întocmire a Raportului financiar de către titularii de licențe*), cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Titularii de licențe vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Departamentul licențe, autorizări și reglementări tehnice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei — ANRE va urmări aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Energiei,
Ion Lungu

București, 29 august 2001.
Nr. 20.

*) Titularii de licențe trebuie să solicite Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei procedura completă în format electronic.

★

RECTIFICARE

În anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 301/1992 privind înființarea unor societăți comerciale prin desprinderea unor subunități din cadrul Regiei Autonome pentru Metale Rare București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 5 august 1992, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 1, în coloana a doua, în loc de „Picom” — S.A. se va citi „Picon” — S.A.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
